

dem, der ikke ville betro det en saadan Finantslov, men jeg siger, at det er en saadan Finantslov, der burde udgaa af Forhandlingerne her. Man vil saa svare mig: Men en saadan Finantslov kan ikke noget, end ikke noget grundlovstro Ministerium tage imod. Jo, det kan det meget vel, thi have vi først opnaaet det, at dette Ministerium maa vige, er der en saadan Situation, at et grundlovstro Ministerium kan paa kort Tid faae de fornødne Tillæg, som Samfundets Vel iøvrigt kræve, at der gives til en saadan Finantslov; men under denne Campaigne imod Provisorierne vil det være den rigtige Vønsning og den rette Form for Behandlingen af en Finantslov. Men hvorfor skulde nu dette Mindretal stille en Række af 100 Forslag, saalænge vi ikke vide det høie Things Fler-tals Mening om denne Sag. Det kunde jeg lige saa lidt have Anledning til, som jeg før Valget havde Anledning til at komme med Spørgsmaal og søle det høie Folkething paa Pulfen. Saaledes søle vi ogsaa nu det nuværende høie Folkething paa Pulfen med dette Forslag. Det bliver Deres Ansvar, om De atter ville gaa over til den Betragtning, den for Provisorie ministeriet saa overordentlig behagelige Betragtning, at det kan tage, hvad Folkethinget har aftenem en Gang, udskøde deraf, hvad det vil, ned sætte, hvad det vil, og derefter bruge det i Kraft af den samme Betragtning, som Folkethinget gjør gjældende, nemlig, at naar vi have stemt derfor, ere vi ogsaa villige til at erkjende, at Ministeriet kan bruge det, og til at se bort fra, at Ministeriet bruger det, hvoraf følger, at naar Landstinget har stemt derfor, kan Ministeriet ogsaa bruge det. Det er Lige for Lige, for det ene Thing som for det andet. Men begge Thing burde være enige om, at intet Ministerium kan bruge en Paragraf i en Lov, naar ikke selve Loven er vedtagen. De øvrige Betragtninger, som den ærede Ordfører gjorde gjældende, og navnlig den Umage, han havde med at gjøre sin Stilling tydelig og klar for det høie Folkething, skal jeg ikke komme ind paa; det Meste deraf kan jeg værgge mig imod ved at henvise til de korte Bemærkninger, vi have indført i Betænkningen som Motivering af vort Forslag.

Ordføreren (Holstein): Forinden vi gaa til Afstemning over dette Afnit, vil jeg gjøre et Par korte Bemærkninger, og det er jo fortaavidt nødvendigt, som der er et Par Udtalelser af den ærede sidste Taler, som jeg nødes til at berigtige og forklare. Den ene af disse vedrører Universitetet. Det ærede Medlem siger nemlig, at ved at gaa ind paa det Forslag, der nu er stillet af

Flerparten, og som væsentlig gaar ud paa at lade Underkudet dække af Statskassen, gaa vi bort fra Overenskomsten af 1882. Det er ikke Tilfældet; det ærede Medlem tager feil, idet han vel ikke erindrer Overenskomsten af 1882. Denne vedrører udelukkende Spørgsmaalet om Universitetets Underbalance, i den Tid da der overhovedet var en Kapitalformue, hvoraf Underkudet kunde dækkes, men i det Dieblit, da Kapitalformuen er opbrugt, er Overenskomsten af 1882 selvfølgelig udløben (Berg: Nei). Ja, den bliver jo ikke bestaaende eller falder, fordi det ærede Medlem siger Ja eller Nei, det afhænger naturligvis væsentlig af de Ord, hvori Overenskomsten er udtrykt, og da der udtrykkelig er brugt Ordet Kapitalformue, er det en Selvfølge, at det heller ikke kan forstås om andre Forhold, end naar der overhovedet er Kapitalformue til Anvendelse. Men dertil kommer saa, hvad Enhver vil erindre, at der var dengang slet ikke Tale om Andet end Anvendelse af Universitetets Kapital, og at altsaa, naar den var opbrugt, faste Gien-domme og Tiende skulde være Gjenstand for Forbrug, saa slet ikke for.

Dette er altsaa formelt urigtigt. Det Næste er det, at det ærede Medlem siger, at Forudsætningen for denne Overenskomst var Tilveiebringelsen af en Lov om Universitetets finantsielle Forhold. Ja, det er ganske rigtigt for Landstingets Vedkommende. For Landstingets Vedkommende var det en udtrykkelig udtalt Forudsætning, idet det bestemt hævdede i Betænkningen, at det kun kunde gaa ind paa at lade Universitetets Underbalance dække af dets Kapitalformue eventuelt ved et Laan, under den Forudsætning, at det kunde faae en saadan Lov, fordi Hovedsagen for det var Bevarelsen af Universitetets Kapitalformue saa ubestaaende som muligt, og derfor kunde en saadan Lov afgive Garanti. Da det altsaa haabede, at der kom en saadan Lov, gik det, skjøndt nødigt, ind paa denne Omordning. Det er altsaa Landstingets Standpunkt, men det er slet ikke Folkethingets. Derimod erkjender Folkethinget, at der muligvis kan tilveiebringes en saadan Lov, og at den kunde være ønskelig, men det stilles slet ikke som nogen Betingelse fra vor Side for at faae en saadan Ordning. Der blev udtrykkelig hagefter i Salen gjort opmærksom paa, at vi slet ikke betragtede os som bundne ved den Betingelse, der blev stillet fra Landstingets Side for at gaa ind paa Overenskomsten af 1882. Dette er altsaa heller ikke rigtigt. For Resten er det heldigt, at det ærede Medlem har faaet Ordet, thi efter den Udtalelse i Betænkningen, som findes for hans Vedkommende, maatte